

[Aksel Larsen.]

gere regeringspartier kan tilslutte sig det resultat af forhandlingerne, som den nuværende regering fremlægger — som altså bortset fra dette med tungefiskeriet ved vestkysten er identisk med det, der var opnået og sikret af forgængeren.

Man må vel efter dette gå ud fra, at fra den socialdemokratiske partiledelses side har det socialdemokratiske årsmødes beslutning af 29. august 1971 kun været alvorligt ment som skjul for én bevidst hensigt, nemlig under alle omstændigheder, på hvilke som helst vilkår at føre Danmark ind i de såkaldte europæiske fællesskaber. Endnu den 21. oktober 1971 erklærede den selv samme markedsminister, som i går besvarede forespørgslen her i tinget, at de forudsætninger, det socialdemokratiske årsmøde enstemmigt opstillede, og som han havde stemt for, var betingelser, og dem skulle han nok vide at præsentere Ministerrådet i fællesmarkedet for. Nå ja, det menes, at han har gjort det. Jeg tillader mig at sige, at jeg har jo ordlyden af hans to taler i Bruxelles den 9. november i år, og jeg tillader mig at sige, at mere bovlam præsentation end den, han faktisk præsterede den 9. november, kan vanskeligt tænkes. Men selv den indbragte ham en tydelig tilrettevisning fra Ministerrådet, hvorefter han blev, ligesom sin forgænger, den artige danske dreng.

Ministeren siger nu, at man har misforstået den tale, Ministerrådets formand, den italienske udenrigsminister Aldo Moro, holdt. Jeg kan ikke se, der er nogen muligheder for misforståelser.

For det første skal man bemærke, at den tale, den danske markedsminister havde holdt, tilsyneladende indeholdt visse forbehold, men slet ikke de forbehold, der var opstillet af det socialdemokratiske årsmøde, og som ministeren havde vedstået her i tinget den 21. oktober.

Bare for at tydeliggøre det: i det socialdemokratiske årsmødes beslutning står der, at Danmark skal bevare sin selvbestemmelsesret over skatte- og socialpolitik. Hvis der er

noget ord, markedsministeren ikke brugte i Bruxelles, så er det ordet selvbestemmelsesret. Han lod sig efterhånden manøvrere ned til forsigtigt at sige noget om, at hvilken skattepolitik og sådan vi fører, er vel et nationalt ansvar — og det skal guderne vide det er. Det er da klart, at regering og folketing får på hattepulden herhjemme af vælgerne, hvis vi gennemfører en dårlig skatte- og socialpolitik. Men spørgsmålet er, om vi har frihed til, om vi har selvbestemmelsesret til at gennemføre den såkaldte sociale fordelingspolitik, vi anser for rigtig, og det er netop det, vi ikke har efter hr. Aldo Moros tale.

Jeg har fået den forklaring i et folketingsudvalg af ministeren, at Aldo Moros tale nærmest var sådan en personlig, privat tale. Det fremgår slet ikke af ordlyden af talen, som vi til sidst fik fravristet ministeren under edeligt tavshedslofte. Man sagde til os, at hvis det kom frem, at den tale var offentlig kendt i Danmark, så ville der blive forfærdelig ballade, for alt, hvad der blev sagt i Ministerrådet, var tophemmeligt. Det var altså ikke tophemmeligt, hvad den danske markedsminister havde sagt, men hvad Ministerrådets formand havde sagt, var tophemmeligt. Nå, det endte jo med, at talens ordlyd kom ud alligevel, så der er ingen risiko ved at bruge den her i tinget, og jeg har sikret mig ved at spørge ministeren, om hr. Aldo Moro blev meget vred, da han erfarede, at hans tale var offentliggjort i Danmark, og jeg fik det svar, at det blev han slet ikke. Så ved jeg ikke, hvorfor vi skulle have det dér spilfægteri om offentliggørelse af talen eller ikke. Men altså, i denne tale siger hr. Aldo Moro direkte, at Fællesskabet ønsker at besvare nogle af de spørgsmål, den danske minister stillede. Han siger ikke: jeg ønsker det, han siger ikke: jeg holder en rent privat tale. Fællesskabet ønsker at besvare, siger han. Det var et kollektivt svar, han gav, og dér siger han:

„Fællesskabet ønsker at præcisere, at en tilslutning til Fællesskabet indebærer, at ingen anden traktat skal kunne påbe-